

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 95/2017-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], za ktorú koná [REDACTED] [REDACTED], advokát, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 292/2014-1571 z 26. februára 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 359/2015 z 30. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED]
p r i j í m a na ďalšie konanie.
2. O d k l a d á vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 292/2014-1571 z 26. februára 2015 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 292/2014-1571 z 26. februára 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 359/2015 z 30. júna 2016, ktorou sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 02. 2015, č. k. 3 Co/292/2014-1571, porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR, postupom a uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 06. 2016, č. k. 1Cdo/359/2015, porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 06. 2016, č. k. 1Cdo/359/2015 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 02. 2015, č. k. 3 Co/292/2014-1571 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“

2. Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania pred Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 C 185/2004, v ktorom sa žalobca [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „žalobca“), domáhal určenia vlastníckeho práva. Okresný súd rozsudkom č. k. 18 C 185/2004-1485 z 25. februára 2014 určil, že žalobca je vlastníkom majetku uvedeného v prílohe rozsudku (špecifikované guľové mlyny, magnetické separátory, elektromagnetické rotorové separátory, špirálové klasifikátory, mostové žeriavy, motory pohonu mlyna a ventilátory). Zároveň zamietol vzájomný návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi Českou a Slovenskou Federatívnou Republikou ako právnym predchodcom sťažovateľa na jednej strane a žalobcom na strane druhej 29. decembra 1992 a zároveň vydania majetku [REDACTED].

3. Okresný súd vychádzal z toho, že na základe Medzinárodnej dohody medzi vládami Maďarskej ľudovej republiky, Nemeckej demokratickej republiky, Československej socialistickej republiky a Zväzu sovietskych socialistických republík o organizácii spolupráce pri výstavbe [REDACTED] [REDACTED] z 20. októbra 1983 sa realizovala v [REDACTED] na [REDACTED] výstavba tohto závodu, následne bola 29. decembra 1992 uzatvorená medzi Českou a Slovenskou Federatívnou Republikou a právnym predchodcom žalobcu ([REDACTED] [REDACTED]) zmluva o postúpení pohľadávok, ktorou majetok, ktorý je predmetom konania, previedla do vlastníctva právneho predchodcu žalobcu s tým, že ak do 30. septembra 1993 nedôjde k dohode s [REDACTED] o dokončení [REDACTED] [REDACTED], bude majetok vrátený Slovenskej republike. Okresný súd konštatoval svoju právomoc vo veci konať s odôvodnením, že predmetom konania sú veci, ktoré považoval za veci hnutelné (iba ak by predmetom konania bola nehnuteľnosť s odkazom na dvojstrannú zmluvu medzi ČSSR a ZSSR o právnej pomoci by na rozhodovanie bola daná právomoc justičných orgánov štátu, na území ktorého sa vec nachádza). Okresný súd viazaný skorším zrušujúcim uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 260/2013-1444 z 30. septembra 2013 považoval zmluvu o postúpení pohľadávky

z 29. decembra 1992 za absolútne neplatnú pre neurčitost', avšak v súlade s vysloveným právnym názorom krajského súdu sa zaoberal posúdením splnenia podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva k veciam tvoriacim predmet konania právnym predchodcom žalobcu vydržaním podľa [REDAKOVANÉ] občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru, že tieto podmienky boli splnené a vydržacia lehota uplynula 1. januára 2006. Z rovnakých dôvodov potom zamietol okresný súd i vzájomný návrh.

4. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 3 Co 292/2014-1571 z 26. februára 2015 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok krajského súdu č. k. 3 Co 292/2014-1571 z 26. februára 2015 nadobudol právoplatnosť 13. apríla 2015.

5. Po tom, čo proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 359/2015 z 30. júna 2016 dovolanie odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 359/2015 z 30. júna 2016 nadobudlo právoplatnosť 25. októbra 2016.

6. Sťažovateľ sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 292/2014-1571 z 26. februára 2015 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 359/2015 z 30. júna 2016 odôvodnil najmä tým, že krajský súd nezohľadnil, že [REDAKOVANÉ] strana nikdy neudelila súhlas so zmluvou o postúpení pohľadávky (jej uzatvorenie iba vzala na vedomie, čo však súhlas nenahrádza), spoločnosť [REDAKOVANÉ], prerušila výstavbu slovenského podielu [REDAKOVANÉ] a v roku 1995 bol zavedený tzv. ochranný režim, ktorý trvá dodnes, teda záväzok dostavby nesplnila, a nedošlo teda k naplneniu hlavného hospodárskeho účelu zmluvy, ktorým bolo zbaviť Slovenskú republiku povinnosti dostavby. Pretože do 30. septembra 1993 nedošlo k dohode s [REDAKOVANÉ] o dokončení [REDAKOVANÉ]

██████████, mal byť majetok vrátený Slovenskej republike. Okresný súd nemal právomoc vo veci konať, pretože predmetom konania boli veci nehnuteľné a o ich povahe nevykonal potrebné dokazovanie, resp. výsledky vykonaného dokazovania sú vnútorne rozporné a záver o tejto otázke nebol dostatočne odôvodnený a v konečnom dôsledku je preto i rozsudok krajského súdu arbitrárny. Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil napriek tomu, že právny zástupca sťažovateľa sa z neúčasti na pojednávaní (na ktorom bolo vo veci i rozhodnuté) riadne ospravedlnil, požiadal o jeho odročenie, avšak okresný súd vo veci konal v jeho neprítomnosti. Arbitrárne bola posúdená i dobromyseľnosť držby žalobcu, a tým i splnenie podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním už len preto, že držba sa zakladá na absolútne neplatnej zmluve. Navyše nesprávne bolo aplikované i ██████████ právo upravujúce vydržanie z hľadiska znenia právnej úpravy, pretože rozhodujúcim malo byť znenie právnej úpravy v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom vtedy ██████████ právo inštitút vydržania nepoznalo (do 31. decembra 2003). Krajský súd nezohľadnil ani obsah Medzinárodnej dohody medzi vládami Maďarskej ľudovej republiky, Nemeckej demokratickej republiky, Československej socialistickej republiky a Zväzu sovietskych socialistických republík o organizácii spolupráce pri výstavbe ██████████ z 20. októbra 1983, v zmysle ktorej vlastníkom budovaného ██████████ bude Zväz sovietskych socialistických republík (čl. I). Krajský súd nevzal do úvahy ani povahu tejto medzinárodnej zmluvy, ktorá sa riadi medzinárodným právom verejným, a v tejto súvislosti ani to, že jej zmluvné strany si neželali, aby boli práva z nej postúpené súkromnoprávnym subjektom a navyše ani stanoviská k veci ██████████ pre zahraničné záležitosti a vyjadrenie ██████████. Hoci tento postup a rozhodnutie krajského súdu odôvodňovali i prípustnosť dovolania sťažovateľa (najmä pre nedostatok právomoci súdu a odňatie možnosti sťažovateľovi konať pred súdom), najvyšší súd sa odmietol vecou sťažovateľa meritórne zaoberať s poukazom na to, že jeho dovolanie nie je prípustné. Oba súdy postupovali vo veci formalisticky a ich rozhodnutia sú tak arbitrárne, zmätočné, nesprávne a porušujúce označené základné práva sťažovateľa, najmä s ohľadom na nedostatok ich právomoci vo veci konať,

nezohľadnenie právneho názoru [REDACTED] štátnych orgánov a nezohľadnenie obsahu medzinárodných zmlúv a zásad medzinárodného práva.

7. S podaním sťažnosti požiadal sťažovateľ o „odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu č. k. 3 Co 292/2014-1571 z 26. februára 2015 do právoplatného rozhodnutia vo veci samej“. V sťažnosti uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu vyvoláva právne účinky priamo v neprospech sťažovateľa a v jeho dôsledku môže žalobca akýmkoľvek spôsobom nakladať s vecami nachádzajúcimi sa v priestoroch [REDACTED], v dôsledku čoho existuje hrozba vzniku nenávratnej ujmy. Navyše hrozí i ujma spočívajúca v zhoršení bilaterálnych vzťahov s [REDACTED], keďže krajský súd určil napriek nedostatku právomoci a nerešpektujúc medzinárodné právo, že vlastníkom vecí je subjekt, ktorému tieto nikdy v zmysle Medzinárodnej dohody medzi vládami Maďarskej ľudovej republiky, Nemeckej demokratickej republiky, Československej socialistickej republiky a Zväzu sovietskych socialistických republík o organizácii spolupráce pri výstavbe [REDACTED] z 20. októbra 1983 patriť nemali.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd návrh sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

13. Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

14. Pretože podaná sťažnosť spĺňa všetky materiálne a formálne požiadavky na konanie o veci, ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie v rozsahu, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

15. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

16. Právna úprava dočasného opatrenia začlenená systematicky do šiesteho oddielu druhej hlavy tretej časti zákona o ústavnom súde (konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a konanie o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy podľa čl. 127a ústavy) primárne reflektuje právny stav, podľa ktorého ústavný súd pri svojom rozhodovaní nie je viazaný žiadnou lehotou, a preto je potrebné aj s ohľadom na možnosť dlhšieho trvania rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby poskytnúť potrebnú predbežnú ochranu ohrozeným právam sťažovateľa.

17. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu a dôvodov sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľ osvedčil existenciu predpokladov na odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu, t. j. aby prípadný výsledok konania pred ústavným súdom nebol zmarený realizáciou rozsudku krajského súdu. Bez tohto zabezpečovacieho prostriedku by totiž podľa názoru ústavného súdu mohlo dôjsť v prípade vyslovenia neústavnosti sťažnosťou napadnutého rozhodnutia krajského súdu k vážnej ujme na strane sťažovateľa, ktorá by bola väčšia než ujma, ktorá by prípadne mohla vzniknúť následkom odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Návrh sťažovateľa na rozhodnutie o dočasnom opatrení v tejto časti nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom.

18. Inak povedané, ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti označeného rozsudku krajského súdu a dospel k záveru, že tento návrh nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a spĺňa aj ďalšie podmienky ustanovené v § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde (majúc na zreteli ujmu, ktorá by sťažovateľovi mohla vzniknúť výkonom sťažnosťou napadnutého rozhodnutia krajského súdu v pomere k ujme, ktorá môže vzniknúť tretím osobám pri odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia).

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v súlade s citovaným § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, t. j. odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

20. Uložené dočasné opatrenie podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde zanikne najneskoršie ex lege nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení. Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

21. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 3 a § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017